

‘Eerst maar eens een baan vinden’

AMSTERDAMMER
HELPT
AMSTERDAMMER

De Iraanse Amir Schojaeiabri heeft zichzelf vloeiend Nederlands geleerd en wil graag aan het werk. Zonder netwerk of de juiste papieren loopt hij enkel tegen muren aan. Kosten bijscholing: 600 euro.

Bien Borren
AMSTERDAM

“Sinds ik in Nederland ben, heeft nog nooit iemand me gevraagd: ‘Wat wil jij, Amir?’” Amir Schojaeiabri (40) heeft zojuist uit de doeken gedaan hoe hij, sinds hij vanwege het Iraanse regime noodgedwongen naar Amsterdam verkaste, vele obstakels tegenkomt in zijn pogingen hier een bestaan op te bouwen. “En ik weet dat ik geen uitzondering ben: iedereen die hier een nieuwe start wil maken na een verblijf in een azc, loopt tegen dit soort problemen aan.”

De Iraanse Schojaeiabri kwam ruim vier jaar geleden naar Nederland. In zijn thuisland liep hij gevaar vanwege de kritische blog die hij bijhield. “Ik wilde vragen stellen, niet stilzitten en wegstappen, zoals veel anderen doen. Dus leverde ik via mijn site, anoniem weliswaar, kritiek op het regime en het systeem. De bedreigingen werden steeds feller en gevaarlijker, ook richting mijn familie. Uiteindelijk kon ik met behulp van een mensensmokkelaar het land verlaten.”

De blog was zijn leven, zegt Schojaeiabri, maar ‘ik moest er ook veel voor opgeven’. Hij belt elke dag met zijn ouders en zus, die nog in Iran wonen. Het gezin was hecht, de familieleden woonden bij elkaar om de hoek en schoven vaak bij elkaar aan tafel. “Dat mis ik vreselijk. Maar ik probeer sterk te zijn. Eerst maar eens werk vinden.”

Kritiek op het regime

Na een studie grafisch ontwerp ging Schojaeiabri aan de slag bij *Sabzineh*, een maandelijks tijdschrift over agricultuur en onderwijs. Hij was in eerste instantie verantwoordelijk voor de opmaak, maar begon al gauw ook te schrijven. “Alles in Iran is politiek, ook de voor een buitenstaander misschien onschuldige onderwerpen die een blad als *Sabzineh* behandelt. Als je wilt schrijven over het feit dat er geen water in het zuiden is, lever je kritiek op het regime. En kritiek op regime is absoluut geen optie. Dus ben je

→ Amir Schojaeiabri wil graag aan de slag als grafisch ontwerper. FOTO'S EVA PLEVIER

altijd alert, moet je constant op je woorden letten.”

Naargelang zijn activistische blog aan populariteit groeide, werd de grond Schojaeiabri te heet onder de voeten. “Ik wilde mijn leven niet in angst leven.” In Nederland komt hij in Ter Apel terecht, daarna volgen Alkmaar, Budel, Overloon – de lijst met azc’s waar Schojaeiabri moest bivakkeren is lang. De drie jaar die hij in de opvangcentra spendeert, werkt hij als vrijwilliger bij Stichting de Vrolijkheid en zet hij kunstworkshops voor kinderen op touw (zie kader).

Met een verblijfsvergunning op zak kreeg hij zijn huidige woning in Oost toegewezen. Het appartement was in slechte staat, ‘de muren afgebladderd, geen vloer, het was er erg vies’. De ruimte heeft sinds zijn intrek een metamorfose ondergaan; de muren zijn wit, het is er schoon, zijn eigen kunst hangt aan de muur en de vele instrumenten zorgen voor een vrolijke noot. “Muziek maken is mijn zon, het brengt me licht.”

Integratie

Vanaf de dag dat hij zich realiseerde dat hier zijn toekomst ligt, heeft Schojaeiabri zich vastberaden op het leren van de Nederlandse taal

gestort. “Op televisie spreken ze snel en slordig, maar ik kan het volgen. Het vrijwilligerswerk heeft veel geholpen, en ik heb met mezelf geëfend. Maar dat is toch lastig, want ik kan mezelf niet verbeteren.”

Plezier en voldoening

Het leek hem de eerste stap op weg naar een eigen bestaan in een volledig nieuw land. “En ja, voor mijn integratie is het goed dat ik de taal spreek, maar een zelfstandig leven heb ik nog niet.” Hij wil graag werken, het liefst als grafisch ontwerper, maar bijscholing is duur en bij instanties is zijn wens aan dovemansoren gericht. “Ik heb veel mailtjes van de gemeente ontvangen over werken in de zorg. Dat zijn belangrijke banen, maar daar ligt mijn achtergrond niet, ik wil plezier en voldoening uit mijn werk halen. Maar het is lastig ergens een begin te maken als je geen netwerk hebt waar je op kan leunen of van kan leren. Het is lastig hier te groeien en je te ontwikkelen, als je je niet kan vestigen.”

Stuur uw reactie met vermelding van telefoonnummer naar aha@parool.nl. Meer info: amsterdammerhelptamsterdammer.nl

Kunstenaars in het azc

Stichting de Vrolijkheid is een netwerk van kunstenaars die wekelijks ruim honderd workshops en projecten initiëren en begeleiden in asielzoekerscentra verspreid door Nederland. Met onder meer dans, theater, muziek en beeldende kunst wil de club investeren in de ontwikkeling van jonge azc-bewoners. De kunstenaars werken volop samen met (voormalige) azc-bewoners in het werken met de jongeren. De Vrolijkheid zegt zich actief in te zetten om drempels weg te nemen voor mensen die voor de stichting werken en op deze manier bij te dragen aan inclusie en integratie van mensen die recentelijk in Nederland zijn komen wonen.

De wens van vorige week

‘Deze bus gaat een hoop mensen blij maken’

Vorige week vroeg Riske de Cock, oprichter van de Weggeefwinkel in Nieuw-West, hulp bij de aanschaf van een eigen busje. Paroollezers doneerden al meer dan 5500 euro.

De Weggeefwinkel aan de Burge-meester De Vlughtlaan is open voor iedereen: van bijstandsmoeders die krap bij kas zitten tot studenten die willen speuren naar tweedehands

kleding. De winkel van Riske de Cock (50) is sinds 2019 een begrip in de wijde omtrek: mensen komen van heinde en verre om wekelijks zeven kledingstukken (maar ook buggy’s of speelgoed) gratis mee te nemen.

De winkel draait op donaties – en die stroom lijkt onuitputtelijk. De Cock krijgt meer kleding aangeboden dan ze kwijt kan (de aanstaande verhuizing naar een groter pand biedt

wat verlichting) en heeft alleen een kleine personenauto om de gedoeneerde spullen op te halen. Met een busje van de zaak hoopt ze meer kleding te kunnen uitdelen.

Paroollezers doneerden al meer dan 5500 euro en dankzij dat bedrag is de Weggeefwinkel straks een stuk mobieler. “Ik word hier zo blij van. Je wenst iets maar je kunt je niet voorstellen dat mensen zich zo gul opstel-

len voor mensen die ze niet kennen,” zegt De Cock. “Toen we het goede nieuws hoorden, begonnen er allerlei goede ideeën te stromen. In deze buurt wordt veel gerenoveerd en mensen moeten verplicht verhuizen. Met het busje kunnen we hen daarbij helpen. Met dit gebaar zijn veel mensen geholpen, het werkt als een kettingreactie. De bus gaat een hoop mensen blij maken.”